

за умния козарь. Той веднага пратилъ бързоходци, и още на другата сутринъ козарьтъ застаналъ предъ него.

— Можешъ ли да отсждишъ, чия е кесията? — попиталъ строго царьтъ.

— Защо да не мога, господарю? Но трѣбва да заповѣдашъ да донесатъ една паница врѣла вода.

Царьтъ заповѣдалъ да донесатъ врѣла вода.

Козарьтъ изпразднилъ кесията, пустналъ я въ водата, погледналъ въ паничката и веднага отсѣкълъ:

— Господарю, накажи най-строго месаря. Кесията е на градинаря.

Месарьтъ пребледнѣлъ, падналъ на колѣне и почналъ да се моли:

— Смили се, господарю! . . . Сгрѣшихъ, зарадъ дечицата си! . . .

А царьтъ съвсемъ се слисалъ и попиталъ:

— Какъ позна ти толкова бързо?

Козарьтъ поднесълъ паничката, разплакналъ водата и казалъ:

— Господарю, вижъ самъ, че кесията е на градинаря. Водата се размѣти, защото кесията е барана все съ кални рѣще. Ако бѣше на месаря, надъ водата щѣха да плуватъ мазни колелца.

Царьтъ заповѣдалъ да върнатъ кесията на градинаря. Отъ радост простилъ и на месаря. После свалилъ златния си прѣстенъ, надѣналъ го на мѣдрия козарь и високо известилъ:

— Отъ днеска нататъкъ си първиятъ сѣдия въ царството ми!

Веднага притърчали царскитѣ хора, свалили дрипитѣ отъ мѣдреца и го облѣкли въ златошити дрехи. Но мѣрецътъ нито се възгордѣлъ, нито забравилъ козарската си колиба въ планината. Често я спохождалъ.

И до смъртъта си нито еднѣжъ не решилъ по криво. Затова до днесъ се приказва за него.

Борисъ Василевъ.

